

3

Když se konečně probral, třásl se zimou. Přechod z nevědomí do reality byl náhlý a nečekaný. Seděl uprostřed mokrého a tlejícího porostu a vítr se mu ostře opíral do holé kůže.

Byla mu zima a celé jeho nahé tělo bylo pokryté škrábanci. Vzduch kolem byl plný vlhkosti a čpěl z něj rozklad. Země se ztrácela ve stínech. Když vzhlédl, viděl jen spleť větví, kterými nepronikalo žádné světlo.

Neměl nejmenší tušení, kde se to ocitl.

Vzpomínal si na to, jak šel chodbičkou mezi sedadly v letadle k záchodu. Ale potom – absolutně nic. Připadalo mu, jako by se snažil prohlédnout skrz hustou mlhu, plnou nezřetelných a nepolapitelných stínů. Zůstávala jen změť bolestivých pocitů a záblesk oslepujícího světla...

A pak už jen výbuch všeobjímající temnoty.

Prohmatával se, jestli nemá zlomenou nějakou kost. Pak zkusil, zda všechny kluby fungují, jak mají. Pokračoval v prohlídce.

Prsty? Všech deset v pořádku.

A na nohách? Taky. Může se všemi v pohodě hýbat.

Ruce? Nohy? Všechno, jak má být.

Záda...? Jak se pohnul, zamrkal bolestí a ucítil šrám táhnoucí se po levé straně. Spálenina nebo odřenina? Zkoušel se podívat přes rameno, ale marně.

Třásl se čím dál víc, ne z prožitého šoku, ale čirým chladem. Během chvíle už nebyl schopen myslet na nic jiného. Musí se nějak zahřát. To je naléhavější než hlad, důležitější než pochopení. Musí najít něco na sebe.

Ale jak a co?

Ležel napůl ponořen do kupy studeného rozkládajícího se listí,

kteřé bylo tuhé a těžké jako mokrá kůže. Větve nad hlavou byly temné a kapala z nich ledová voda, trhlinou v jejich zmeti prosvítala hrozivá obloha.

Musí najít nějaký úkryt.

Podářilo se mu zvednout se z blátivého listí, postavit se na nohy a rozhlédnout se kolem sebe. Stál uprostřed podivného a nevlídného lesa. Zem byla navlhlá a pustá, pokrytá jen zbytky spadaneho listí. Z něj se k nebi pnuly zvrásněné kmeny mohutných stromů. Rostly ve shlucích, vždy tři až čtyři dohromady, postupně se rozvířaly do neuvěřitelné výšky a jejich větve vypadaly jako obrovská zkamenělá žebra. Proplétaly se mezi sebou a drsné mdlé listy zakrývaly slunce. Za jejich hradbou bylo nemožné cokoliv zahlédnout.

Ani promočená země mu nedala žádnou odpověď. Nikde náznak jakékoliv stezky. Nic, co by mu objasnilo, jak se sem dostal, žádná cesta, která by ho vyvedla ven. Ať se otočil jakýmkoliv směrem, les vypadal všude stejně.

Vybral si proto náhodně směr a začal se probíjovat přes nánosy listí. Bylo to pomalé a únavné. Hnědá hmota se pod jeho nohama mlaskavě propadávala. Dvakrát uklouzl a skončil na všech čtyřech. Bolelo ho celé tělo. Každý krok znamenal vypětí.

Právě si říkal, že ten les musí být snad nekonečný, a chtěl to vzdát, když vlevo od sebe zahlédl cosi podivného. Skvrnu světla přerušovanou bledými svislými čarami. Dovlekl se k ní a zjistil, že se ocitl na nějaké mýtině.

Za ním se tyčil temný les plný ohromných zohýbaných stromů a zápachu rozkladu. Před ním se ale otevíral zcela jiný pohled. K nebi se vzpínaly spousty bledých stromů, které se rozvětvovaly až téměř u vrcholku. Jejich kmeny byly rovné a štíhlé a vypadaly suché a jaksí křehké. Zakřslé a vytáhlé větvičky už začaly pukát a z jejich útrob se řinula dlouhá bílá vlákna.

Všechny stromy byly mrtvé.

Vyrůstaly z divokého porostu protáhlých a ohnutých rostlin, které připomínaly starý bambus. Déšť zbičoval jejich kloubnaté stonky a tenké lístečky přilepené k sobě vytvářely vodou nacucané mohlky. Doufal, že by mohl listy nějak použít, aby se zakryl, ale když zkusil jeden vytáhnout, zjistil, že je příliš tuhý a navíc tak drsný, že mu okamžitě poškrábal dlaně.

I ten list byl odumřelý. Všechno bylo seschlé a mrtvé.

Stál na okraji přízračného lesa.

Jedinou živoucí věcí byla dlouhá, nepoddajná popínavá rostlina, tlustší než jeho paže. Její zkroucené šlahouny se hladově roztahovaly, obtáčely mrtvé stromy a draly se vzhůru. Na vzdálenější straně lesa semkla několik uschlých stromů do jediné obrovské smyčky. Na dalším místě stáhla svou vahou k zemi několik dalších stromů. Plazila se přes ně jako nějaká tuhá rohož, skrz kterou se prodíraly ty zvláštní rozpuklé větve.

Vlákna, která se vyvalila ven, vypadala hebce, téměř hedvábně, a Robertovo srdce poskočilo nadějí. Byla téměř v jeho dosahu, a tak se k nim začal prodírat, skrz trsy bambusových stonků. Země jimi byla úplně pokrytá, a tak byl jakýkoliv postup opravdu tvrdý boj, ale teď už měl cíl. Téměř nevnímal, jak se mu do kůže zarývají drsné bambusové listy. Více si všímal náhlého potemnění oblohy, která hrozila dalším deštěm. Chtěl se dostat k těm hedvábným chomáčům dřív, než budou promočené a zcela nepoužitelné. Netrpělivě si promnul podrásané nohy a pokračoval urputně v bitvě proti kořenům a plazícím se stéblům.

Když se konečně dostal k povaleným stromům, zjistil, že jejich větve jsou mnohem výš, než si myslel. Ale když se vytáhl na špičky, dosáhl alespoň na nejspodnější z nich. S vypětím sáhl do hebkého, ale pevného chomáčku a zatáhl. Uvolnil se velký trs, ve kterém bylo zamotáno plno semínek. Přitáhl si ho k sobě dolů a smotal dlouhá vlákna k sobě, cítil z nich teplo.

Představoval si, že by z nich mohl vyrobit něco jako nitě a utkat si skutečné oblečení. Ale ve chvíli, kdy se jeho ruce dotkly vláken, pochopil, že to všechno bylo jen ubohé fantazírování. Bude se muset spokojit s něčím mnohem primitivnějším.

Znovu se natáhl a utrhl další chomáče chmýří. Neobtěžoval se s vytahováním semínek a mnutím a třením se mu podařilo z jednotlivých vláken vytvořit obří zacuchaný smotek. Byl sice neforný, ale velmi lehký a jemný.

Pokusil se ho rukama rozdělit a pak se do něj celý zabalil. Přetáhl si ho přes hlavu jako košili a ruce prostrčil ven. Dál už jen všechno různě popotahoval, splétal a uhlazoval, aby se zbavil všech nechtěných otvorů. Výsledek byl dost pochybný a směšný –

vypadalo to spíš jako ostříhaná ovčí vlna než oděv – ale zakrývalo ho to od krku až ke kolenům, a tak mu bylo hned tepleji.

Výroba té podivné houně ho zcela pohltila, ale v okamžiku, kdy s tím byl hotov, jako by veškerá energie zmizela. Cítil se úplně vyčerpaný. Dobře věděl, že by bylo rozumné nasbírat víc chmýří, dřív než začne pršet, ale nedokázal se přinutit, aby se pro ně znovu natáhl.

Stejně tak si nedokázal představit, že by se měl znovu prodírat zpět k temným stromům, ale teplota rychle a citelně klesala. Musí si najít nějaký úkryt. Nakonec se sesunul na všechny čtyři a protáhl se skrz nejbližší shluk bambusů, proplazil se mezi tuhými stonky a zubatými listy, které se mu zachytávaly za houni a škrábaly ho na rukou i na tváři.

Stébla uvnitř byla navlhlá, ale o nic víc poddajná. Rostla blízko u sebe, a tak se mezi nimi zkroutil do podivné polohy a vtáhl ruce k tělu, aby si je zahřál. V tu samou chvíli, kdy se přestal pohybovat, si uvědomil, jak je vyhládlý a zoufale žíznivý. Ale byl příliš unavený, aby se tím zabýval. Zavřel oči – *jen na vteřinku* – a i přes nepohodlnou pozici okamžitě usnul.

Poslední zvuk, co zaslechl, byly tupé údery dešťových kapek, které začaly ztěžka dopadat na bambus nad jeho hlavou.

Když se vzbudil, byla noc. Ve spánku se sesunul na stranu a narazil hlavou na tvrdé stonky. Ještě napůl omámený se narovnal a pak se vysoukal ven ze svého bambusového trsu. Přitáhl si houni blíž k tělu, byla už navlhlá, ale stále celkem pohodlná.

Měsíc stál vysoko na nebi, dokonalý úplněk. A byl to stejný měsíc jako vždycky, se stejnou zamlženou známou tváří. Když se na něj Robert zahleděl, téměř vykřikl úlevou.

Aspoň jsem v tom správném světě!

Bledé stromy zářily bělostí tam, kde se jich dotklo měsíční světlo. Jejich černé stíny se plazily po zemi a vlnily se po stranách shluku bambusových stonků. Když se jich pak dotklo světlo měsíce, vystoupily ze stínů ostře a jasně řezané listy.

A všude – na každé větvičce, každé tobolce plné semínek, na ostří bambusových lupenů, na každíčkém ohybu liánových šlahounů – visely třpytivé kapky vody.

Robert pozvedl obličej k nejbližší z nich. Jako by se ho dotkla jemná studená bublina. Držela tvar, dokud se jí nedotkl otevřenými ústy. V tu chvíli praskla a do vyprahlého hrdla mu přes jazyk přeběhla voda.

Posouval se mezi bledými stromy, jako v transu srkal jednotlivé kapky a hasil žízeň vodou prozářenou měsíčním světlem.

Jak se pohyboval, vlna ho začala škrábat. Prohmatal jednotlivá vlákna, až vytáhl jakýsi zašpičatělý plod o velikosti palce. Byl potažen tuhou hnědou slupkou, kterou ale snadno rozlouskl mezi zuby. Uvnitř bylo sladké jádérko, dost měkké, aby se dalo kousat. Když ho dojedl, prošťátral svůj „oděv“ znovu. Našel další plod. A pak další.

Připadal si jako ve snu, pod dohledem vzdáleného měsíce. A v tuto chvíli měl všechno, co potřeboval. Ale i když jedl a pil, byl si neustále vědom toho, že se vlastně nic nevyřešilo. Pořád byl ztracený a úplně sám, bez nejmenšího ponětí, jak se mu podaří přežít. Bude se muset postavit čelem k tomu, co se stalo, a bude muset vymyslet nějaký plán.

Ale ne hned.